

Men bryr sig världsekonomin?

En av de händelser under min aktiva politiska bana jag minns bäst är mitt första personliga sammanträffande med K-A Fagerholm. För en ung relativ nykomling i partiet var det i sig en upplevelse att delta i samma tillställning som denna legend. Det var vid Finlands Svenska Arbetarförbunds förbundskongress i Pargas år 1971. Det var på den tiden då förbundskongresserna myllrade av unga radikaler, som ville ställa om i förbundet, partiet och - hela världen. Jag räknade mej till dem.

Under en mötespaus stötte jag så ihop med K-A och presenterade mej. Han tycktes känna igen mej - jag hade skrivit en del artiklar, mest om ekonomisk politik, i Arbetarbladet/Svenska Demokraten vid det laget. Lite abrupt frågade K-A: "Är det du som vill sätta ordning på världsekonomin?" - Jag blev först konfunderad, men snabbt lite stolt för han tycktes ju ha läst mina inlägg. Lite förläget svarade jag: "Ja, jag försöker ju komma med en del synpunkter". K-A:s replik var reptilsnabb, samtidigt aningen dröjande: "Men int' bryr sig väl världsekonomin särskilt mycket om det".

Min stolthet över min relativa berömmelse försvann i ett huj. K-A:s dräpande humor var ny för mej som personlig upplevelse. Den kunde sätta en yngling på plats bättre än långa tirader. Indirekt kom den här repliken av K-A att ha vissa verkningar på min senare politiska bana.

K-A och Judith bodde på Tempelgatan i Helsingfors bara 100 meter från det hus där jag som nygift med Titta hyrde en lägenhet en tid i början av 70-talet. Paret Fagerholm hade för vana att vandra ner till konstnärskrogen Elite på en kvällsdrink, när de hade tid. Oftare än en gång - vi hade samma hobby då och då - stötte vi på Fagerholms sittande vid stambordet i Elite. Då var det en mycket avslappnande upplevelse att gå fram och hälsa på det äldre paret.

K-A bjöd in Jacke Söderman och mej ett par gånger för att prata politik, mest om förbundets och partiets aktuella händelser. Det som slog mej vid dessa tillfällen var hans genuina intresse för förbundet. Inget skvaller var för obetydligt för att vara ointressant.

Efter Judiths frånfälle började K-A tackla av och kontakterna till oss i förbundsledningen upphörde. Som ordförande var jag en av dem som bar hans kista efter jordfästningen i Gamla kyrkan i Helsingfors i juni 1984. Det var med mycket blandade känslor jag gjorde det: Överst var tanken på att göra allting rätt. En lysande samhällskarriär får helt enkelt inte sluta med en tabbe vid begravningen...

Och världsekonomin då? Den brydde sig lika lite om mina synpunkter som tidigare. Vid tiden för K-A:s frånfälle hade jag varit medlem av riksdagen i fem års tid. Efter att under hela 1970-talet ha skrivit otaliga artiklar, kolumner, radiomanuskript och talreferat om ekonomi förstod jag, att inte bara världsekonomin utan också de nyländska väljarna brydde sig ganska lite om vad jag förkunnade. För en ambitiös politiker var ekonomi alltför abstrakt att specialisera sig på i längden. Man blev inte invald i riksdagen på det.

Jag började syssla mest med andra frågor i politiken än ekonomiska - inte för K-A Fagerholms, utan för min egen skull. Men från det första sammanträffandet i Pargas klingar K-As replik i mitt minne som om den hade fällt i går.

Kaj Bärlund